

Книга – наш друг

Мета: поглибити і розширити знання дітей з області літератури;
розвивати увагу, пам'ять, мислення;
виховувати в дітей любов і повагу до книги, до читання,
бережливе ставлення до книги.

Обладнання: телеграми, виставка книг.

Хід заняття

I. Організаційна частина.

- Добрий день, діти! Сьогодні ми з вами проведемо дуже цікаве заняття, але його тему ви зможете дізнатися, коли відгадаєте загадку:

“Дуже я потрібна всім і дорослим, і малим.

Всіх я розуму учу,

А сама завжди мовчу.”

(Книга)

II. Основна частина.

- Отже, давайте поговоримо про книгу, про бережливе ставлення до неї. З книгою ви знайомі вже давно, ще в ранньому дитинстві ви слухали казки, оповідання, які читали вам дорослі. Тепер ви самі стали школярами і зустрічаєтесь з книгою щодня. Вона вже стала вам потрібним і надійним другом. Не дарма про книгу складено безліч прислів'їв та приказок.

Можливо хто з вас знає прислів'я чи приказку про книгу?

Хто зможе розказати?

1. Хто багато читає, той багато знає.

2. Книга вчить, як на світі жити.

3. Де розумом не дійду, то в книзі знайду.

4. Книга - маленьке віконце, а через нього увесь світ видно.

- Діти, а чи знаєте ви, де зберігаються книги і як вони виникли?

Так, книги зберігаються в спеціально обладнаних приміщеннях, які називаються бібліотеками. В сиву давнину багаті люди могли влаштувати в себе бібліотеку, але книг таких як у нас тепер, раніше не було, а писали на глиняних дощечках, тому книги в ті часи були дуже важкими і їх нелегко було читати. Пізніше люди навчилися писати на шкурах телят, овець, але поперше, робота ця була дуже кропіткою, тому що шкіри було довго обробляти, та й тільки дуже багаті люди могли мати такі книги, тому що для виготовлення однієї книги треба було цілу отару кіз та овець.

Називався такий “папір” - пергаментом. Папір винайшов китайський вчений Чан Лун. Книги писали від руки, і вони називаються рукописами. Але на це йшло дуже багато часу і люди старалися полегшити собі роботу. Тому й виникло книгодрукування. В наш час видавництво книг дуже велике. Існує багато друкарень, які випускають книги, як для дітей, так і для дорослих.

- Діти, зверніть увагу на виставку книг. Це різноманітні дитячі книги, які призначені для вас.

- Давайте подивимось на ці книги уважніше. Які вони? Так, маленькі й великі, різнокольорові.

- На сьогоднішню зустріч я запросила багато гостей, і чую, що хтось іде.

Вбігає зайчик:

- Скільки в небі зірок,
Скільки в літі квіток,
Скільки й книг є на землі.
- Ось вам телеграми! Приймайте!
- Від кого ж це телеграми? Давайте прочитаємо і відгадаємо.
- 1."Дуже засмучена. Мишка розбила випадково моє яєчко. Прибути не можу"(Курочка Ряба).
- 2."З їв 7 козенят. Дуже болить живіт. Прибути не можу."(Вовк и семеро козенят).
- 3."Пришліть нам будь-ласка каплі. Ми жабами об'їлись і в нас животи розболілись."(Лікар Айболить).
- 4."Ніяк не витягнемо ріпку. Прибути не зможемо."(Ріпка).
- Отже, діти, гості не змогли прийти і послухати цікаву історію, що сталася з Васильком. Зараз я її вам розповім, а ви її уважно послухайте:
Не дуже любив книгу Василько. І не дуже чемно з нею поводився.
От одного вечора ліг він спати та й узяв книжку перед сном почитати. Василько знав, що, як лежачи книжку читати, псується зир і псується книжка. Лежить Василько, читає і задрімав. А книжка бух на підлогу. Аркуші в книжці й пожмакалися. Добре заснув Василько, так кріпко, так кріпко, що й од «бух» не прокинувся. І сниться Васильку, що він сам книжка. От бере його, Василька - книжку, Миколка, що теж не дуже поважає книгу, бере, читає і водночас обідає. Борщ із ложки - кап тай кап на Василька- книжку. Йому пече, йому не приємно, що на нього борщ капає та нічого не вдіє Василько, бо він книжка.
А потім Василька - книжку ухопили Миколка і Володя та давай на ньому різні дурниці писати "Читає Вова", "Цікава книжка", "Колька-дурень". Отже, понаписували так, ніби хтось у грязюку перо вмочив та й бруднить, грязнить Василька - книжку. А потім позакладав якийсь марало - художник у книжку пензлі. Далі ще гірше! Оля почала Василька - книжку. Ножицями різати - малюнки вирізати. Болить Васильку, аж рятуйте! Хоче кричати. Тільки-но Оля ножиці прийняла, як хтось гарячу праску поставив на Василька - книжку.
Горить Вас. кн., дим із нього йде! Пече йому. Уже Вас.-кн. Не книжка, саме шмаття, в яке загорнула Оля свій сніданок. Так гірко та так боляче зробилось Василькові, що він аж прокинувся:
-Ой, що зі мною зробили? А потім здогадавшись, що то був тільки сон, зітхнув легко. А зітхнувши, подумав, та й гасло про книгу склав: "Бережи книгу – це твій друг!"
І ніколи вже не псує Василько книг, та й товаришів соромить, коли хтось із них не береже книг.
- Як ставився Василько до книг?

- Що приснилося хлопчику?
- Яке гасло склав Василько?
- Діти, запам'ятайте й ви це гасло: “Бережи книгу – це твій друг”.

Давайте вивчимо його.

Діти, у книг є своя країна, яка називається Книгарія. Цар цієї країни видав указ про правила поводження з книгою. Їх повинен дотримуватися кожен.

Зараз я їх вам зачитаю, а ви уважно послухайте й запам'ятайте

1. Бережи книгу – свою, бібліотечну, позичену в товариша.
2. Мий руки перед читанням.
3. Не пиши на сторінках книжок, не загинай куточків.
4. Не слинь пальці коли перегортаєш сторінки.
5. Загорни книгу в папір.
6. Зберігай книгу в шафі на полиці.
7. Розірвану книгу поклей.

III. Підсумок заняття.

- Діти, так які правила поводження з книгою склав Цар?
- А чи так ви поводитися з книгами?
- А чи любите ви читати?
- Які з прочитаних книг вам найбільше запам'ятались?
- Чи є в когось дома власна бібліотека?

Мені б дуже хотілось, щоб ви завжди ставились до книги з повагою, щоб ви пам'ятали, що книга – це наш друг.